

**Ὁ Φαούλας με φόβρα
εἰς τὴν Φραγκιὰ τὴν Τοθρα.**

Καλῶς τοὺς τοὺς προστάτας μας, καλῶς τοὺς τοὺς σωτήρας
μὴ τὰ γὰρ βασιλεῖα,
ποῦ γιὰ τὸν ἀμυγλο λαὸ τῆς γῆς τῆς κακομοίρας
κακῆ τοὺς πᾶναι τρέλλα,
κί' ἔρχονται μὴ τῆς μπάλας τὸν γιὰ νὰ τοῦ βάλουν γνῶσι
καὶ νὰ καθίσω φρόνιμα καὶ νὰ μὴν ξεσπαθῶσω.

Καλῶς τοὺς τοὺς προστάτας μας, καλῶς τοὺς ὅσα νερὰ μας,
μὰς φέρουν τὸς τοὺς στόλους τὸν παρηγορίας κί' ἰλιπίδες,
κί' ἱμαῖς γιὰ τοὺς τοὺς νοήμονες γουργούριες ὀπίθερα μὰς
καὶ πρμασμένοι ρίχνωμε τῆς κοπεραῖς λεπίδες,
κί' ἔμπρὸς εἰς τὰ φιλόνητομα καὶ σωστικά βασιλεῖα
βγάξωμε τὰ καπίλα.

Ἐπρεπε δὲ κί' ὁ Καίσερ, ποῦ γιὰ μουρλοῦς μὰς κρίνει,
κί' ὁ Τσάρος ὁ φιλοθρησκος, ποῦ δὲν σκόνει γίλοια,
μὴ τοὺς τρικρότους κολοσοῦς νάλλθουν μαζὶ κί' ἔκνοιτο
βασιπῶντας εἰκονίσματα κί' ἔλδωσσα Βαγγίλια.
Ἐπρεπε μὴ τὰ χίριμα τὸν κί' οἱ δὲν νὰ ξεθυμάνουν
καὶ γιὰ τὴν σωτηρία μὰς κομμάτια νὰ μὰς κάνουν.

Ἄγαπητοὶ μὰς Καίσαρες καὶ Μίωους τοῦ κόμου,
περάτες μὴ τὰ σκίπτερα σας νὰ σκοτισθῆ τὸ φῶς μου.
Σηκῶνε τὸ Βαγγίλιο σας, σηκῶνε τὸ Σταυρὸ σας,
καὶ βλῆπω δούλους μάρτυρας σαγαμίους ἀπὸ κάτω,
ἄπρη καὶ τὸ τρισάγιο τὸ δικαιοπτόρη σας
καὶ μ' αἶμα Χριστιανικὸ τὸ κῦτταξα γαμάτο.

Ἄγαπητοὶ μὰς Καίσαρες, πῆρω σκυφτὸς ἔμπροσά σας,
καὶ λέγω δόξα καὶ τιμὴ ὅσα γαῖρα Στίγματα σας.
Γιὰ τίτουςυς Θερόνους κραταιοῦς, ποῦ τοὺς στολκ' ἢ πούλιμα,
πρῆπει κί' ὁ κόσμος θειάτρων νὰ γίνεταί σαγαθῆ,
κί' ἄς πῆρουν μαῦροι κόρακες κί' ἄς κλαῖνε νικητοπούλιμα,
μὴ ὅσα φάρα χαλάματα τῆς σκαλαβωμένης γῆς.

Ἄγαπητοὶ μὰς Καίσαρες καὶ μόνοι μὰς προστάται,
ὅτους οὐρνεῦς τῆς δόξης σας κατάρχουσι πετάτα.
Ὁ κόσμος ἰσωνίθιος νὰ σὰς θάρρη σωτήρας,
κί' ὅσο κί' ἂν κἀν τὸν Σαιν-Ζουστ καὶ τὸν ἀνάρτη Βροῦτο,
πάντα φιλεῖ τὰ κρῶσπεδα τῆς θείας σας πορφυρας
καὶ γλιφεῖ καθὲ Καίσαρος τὸ ματωμένο κνούτο.

Ἄγαπητοὶ μὰς Καίσαρες, ἔλατε σῶσέτι μὰς
καὶ βομβαρδισέτι μὰς.

Ἐκίαιε τῶν βασιπῶν σας τὰ φοβερά μυθράλια,
ποῦ εἰνουν τὰ θεμέλια τῆς σφαίρας τῆς γῆνης,
θὰ συντίσσουν τῶν Ρωμηῶν τὰ γύρινα κεφάλια,
θὰ σπῆρουν εἰς τὸ γῶμα μὰς τὸν σπῆρον τῆς εἰρήνης.

Ἄγαπητοὶ μὰς Καίσαρες καὶ φίλοι τῆς Ἑλλάδος,
σὰς προσκυνεῖ κί' ὁ Φαούλας, ὁ πρῶτος ὁ σκαρτάδος.
Καλῶς τὴν πάλι τὴν Φραγκιὰ... τιμὴ ποῦ μὰς τὴν κἀνει!...
κλείε μὴ τὰ βασιλεῖα σου τὸ καθὲ μὰς λιμάνι,
τὴν πεινασμένη μὰς κοιλὰ νὰ τὴν θερπῶ ἢ πῆνα
καὶ νὰ σὰς πούμε Καίσαρες, πάρετε καὶ τὴν Ἀθῆνα. >

Εἶδ' ἔκει Ρωμαϊκὴν ἔξοπισωσῆ καὶ θάρρος ἰ
γιὰ τὴν εἰρήνη νὰ λυσοῦν ὁ Καίσερ κί' ὁ Τσάρος,
κί' ἔκνοι οἱ ἄρωμο-Ἑλλήνες, ἔκνοι οἱ παλινθροῦποι,
νὰ θέλουν νὰ τὰ βάλουν μὴ μὲ κατῆμα Εὐρώπη,
καὶ νὰ τολμῶν οἱ παλαβοὶ σὺν ἀναίθεῃς Θεοπίστῃς
μὴ τὸ σκαβὶ τὸν νὰ ζητοῦν τὴν ἔνωσιν τῆς Κρήτης.

Εἶδ' ἔκει ἔξοπισωσῆ νὰ μὴν ἀκούω καθόλου
οἱ βλάκας τοῦ διαβόλου
τὰς προστάτας τῶν Καίσερ, τὰς προστάτας τῶν Τσάρων,
κί' Ἀβδούργων καὶ Μαγαράων,
μὰ νὰ σηκῶνουν μῦτη
καὶ νὰ ζητοῦν τὴν Κρήτη;

Ὅριστε μούτρα!... ῥήγκανε καὶ τοῦ' οἱ μασκαράδες
νὰ κἀνουν τοὺς πολυμιστάς καὶ τοὺς παλληκαράδες.
Ὅριστε μούτρα γιὰ φωτιζὰς καὶ γιὰ καπνοῦς πολίμων,
ῥίστε μούτρα, ποῦ κутτοῦν ἔκει κατὰ τὸν Αἰῶνα,
καὶ καρτεροῦν μὴ ὅτῃν Τουρκιὰ νὰ πῆσουν τροπατοῦχι
μὴ φουσανάλα πρῶτοῦχι, μὴ κἀππα, καὶ ταροῦχι.

Ὅριστε! πῶς σας φαίνεται!... δὲν εἶνε πρῶτη τρέλλα
νὰ θέλη σῶνε καὶ καλὰ κί' ἢ ψωροφουσανάλα
σινάμενη κουνάμενη ἔμπροσά σας νὰ λυγίζεται
καὶ νὰ παραφουσκῶν,
καὶ τὴν εἰρήνη τῆς Φραγκιᾶς νὰ μὴ τὴν συλλογίζεται
καὶ νὰ τὴν φακίλων;

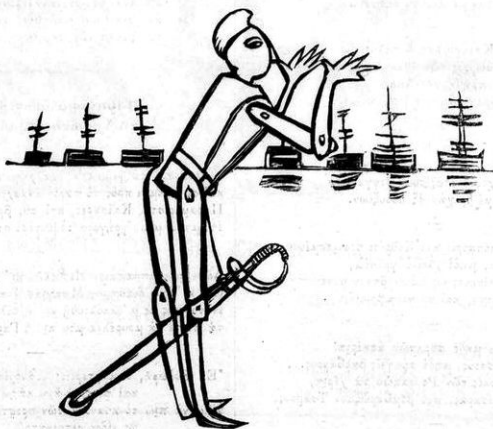
Ἐνα μυρμηκὶ τόσο δὲ
νὰ τὸ τρομακ' ἢ Διῶσι,
καὶ θερμιεμένο νὰ πῆδῃ
καὶ νάχη κί' ἀπαιτήσεις;

Ἐνα μυρμηκὶ, μὴ μπουκιά,
νὰ κοροιδῶν τὴν Φραγκιὰ,
καὶ τὴν ἀκεριότητα νὰ κοβῆ τοῦ Καλιῆρ
κί' ἔμπρὸς τοῦ νὰ κορδῶνεται μὴ νὰίε καὶ μὴ πῶσο,
ἀντὶ τὴν μακίλλερικη μαχαίρα τοῦ νὰ γλιεῖρη
καὶ νὰ τοῦ λῆρ ἐκίθε μὴ, Σουλτάνι μου, ν' ἀγγῶσω; >

Ἐμπρὸς, γκαρμῖστε τῶν Ρωμηῶν τοὺς πυργους καὶ τὰ κάστη
μὴ μπόμπικι Φράγκων ἄς σαρηῖ τῆς γῆς τὸν καθὲ στρίμμα
ποῦ θέλουν ὅτῃν εἰρήνη σας νὰ φέρουνε χαλάστρα
καὶ δὲν ἀρίουν νὰ χυθῆ τὸ πρῶτοχὸ τῶν αἶμα,
κί' ὁ Πατισῶχ ὅπως τοῦ σαγαμίους νὰ τοὺς σῶρη
γιὰ νὰ γενῆ τὸν σθεσῶν Καίσαρων τὸ χατήρι.

Ἐμπρὸς, βαρεῖτε τοὺς Ρωμηοῦς, γελᾶτε ὅτῃνομα τῶν,
ἄς μῆνι τέρα καὶ σωρὸς καὶ τοῦτο τὸ κρατιδῖον,
καὶ δὲν ἄζειε ποταμοῦ Ἑλληνικῶν αἱμάτων
οὗτ' ἔνα Φράγκου κουνεῖ μικρὸν αἰμοσφιρίτιον.
Βαρῖτε, κομοκορτορες, ἱμαῖς τοὺς πισοφριζοῦς
καὶ κἀνεῖτε μὰς δὲν χαφίσις ὅσῶν νὰ τρῶτε σθίγκους.

Μπᾶμ μπουμ κί' ἀπὸ τὸν Καίσερ, μπᾶ μπουμ κί' ἀπὸ τὸν
μὴ γὰς ἢ Ἡδὴ μάλαμα κί' ἢ Βενετιὰ βελόνι. [Τῆς
καὶ βάλτε τὸν μακροῦ, τὸν Κοῦρδο Κανεβάρο
τοὺς μάρτυρας τοὺς Κρητικῶς νεκροῦς νὰ τοὺς ἔκαπλῶν]

και 'στα κορμιά των έπιπτα φρενήρης να σκιρτά
φωνάζοντας εμπραβίσσιμο κι' έδωξ λιμπερά. »

Έμπρός άγήματα ναυτών
εις έν' άγώνα ζηλευτόν,
βαριέτε κατακίερα κι' άπάνω μας γιουρούσι
και σεις οι θρησκο Ρούσοι,
κι' ύστερ' άς τρίξη τόν Χριστό καθείς σας να φιλήση,
πού τάγμα τά μυθράλι σας τόν έχουν βομβαρδίσει.

Βαριέτε τόν Ρωμάλικο γιατί τόν παρακάνει....
κι' έν γίν' ή Κρήτη κτήμα των, ποιός τότε θά τούς πιάνη;
Τότε θά 'δης άέρα
να πάρουν οι διχόλοιοι,
κι' έξαφνα μιάν ήμίρα
θά θέλουν και την Πέλι.

Και τότε κάθε τόσο
ξεσπάθωνε και βάρει,
και τότε πρίτε 'στών Ρώσοο,
πού θέλει ν' άριβάρη
'στην έακουσθη την νύφη
πρός χάριν του Καλήρη.

Σκοτώνετε σκοτώνετε την δόλια λιβεντιά
και σεις οι Πρώσοοι Κάιζερ και σεις οι θρησκο Τσάροι,
και σύ Τουρκάλα πρόβαλε μί φράγκας ριπαντιά
και γίλα 'στους προστάτας σου, πού σέ κυττούν σαν γλάροι.

Τρομακτική παραφορά του Φαδουλή του Φουκαρά.

Βαστώντας την ειρήνη 'στίνα χίρι
και 'στέλλο τόν Καλήρη τόν Σουλτάνο,
τού φόνου τόν φιλόνηρωπο μαχαίρι
τροχίσετε 'στης σάρκαίς μας άπάνω.

Περνάτε, και σ' εκείνο σας τόν δικάδα
στενάζει και βογγά μιά πλάσι σκλάβα,
περνάτε μί τραγουδία, και μουγγρίζουν
τάτιλιματα σταυρώματα των σκλάβων,
περνάτε, κι' άλυσίδες γύρω τρίχουν
καθώς της Γανουμάρας των Βυργράθων.

Μά γίνεται χαρά σας κάθε πόνος,
ή δέ βωμός της δόξης σας κι' ό Θρόνος
ώσαν Βισνού λατριύεται παγίδα,
κι' ό κόσμος πηλαλεί νά προσκυνήση
και ραίνει της Κορώναις σας μί ρόδα,
πού τούσον αίμα τάχει κοκκινίσει.

Διαβαίνετε, τού κόσμου κολοσσοί,
Μονάρχαι κι' Αυτοκράτορες χρυσοί,
και χέρια φονικά πού κοκκινίζουν
τά δειχόντα λευκότερα τών κρίνων,
διαβαίνετε, κι' οι δούλοιοι ροκακίζου
μύ θηριάδη πύαν Ουγολίνων